

scrupule, dincolo de bine și de rău. Informat că l-a îmbolnăvit, dragostea partenerului continuă cu patimă, cu disperare crescândă. Săruturile lui, percepute ca tot atâtea călușuri (de unde și titlul textului) au culminat în momentul expierii, printr-un tandru „voi veni curând”.

Terifiantul situației, tragicul poveștii și al evoluției fiind prezentate cu farmec, compasiune și chiar haz, cazul infectării, cumplitenia și decesul final se constituie într-un semnal de alarmă adresat tuturor, fără deosebire de vârstă, sex sau rang. Prin intermediul artei, îndemnul spre protecție și precauție are șanse de a fi – cel puțin în societățile pudibonde – mai lesne receptat decât normele emise de autorități.

Teatrul Luni de la Green Hours – Călușul de Eric-Emmanuel Schmitt (parteneriat între Ambasada Franței, Lectoratul Francez al Universității din Craiova și Asociația Dimanche). Un spectacol de Alexandru Boureanu. One-woman-show cu Raluca Păun. Data reprezentației: 25 februarie 2009.

Ion PARHON

Cutremur în... Casa Bernardei Alba

Sfârșit de aprilie, cu vreme neașteptat de schimbătoare, cu zile însorite urmate imediat de ploi și frig, ca-n noiembrie. Pe ecranul computerului meu, o invitație de la UNATC, mai precis de la actrița Adelaida Zamfira, masterand, îmi amintea de spectacolul cu **Casa Bernardei Alba**, de F.G. Lorca, realizat de ea în calitate de coordonator, cu studente ale anului III actorie, clasa conf. univ. dr. Doru Ana, programat pentru acea seară de 25.IV.2009. Mă uit la ceas, dar acesta se oprește la șase (optsprezece). Murise bateria. Mă arunc într-un taxi și ajung la timp în Podul B, la curigru, unde Adelaida își aștepta invitații ori îi dirija protector pe studenții fără loc spre câteva perne așezate pe jos, aproape intrate în decor.

Pe scenă, un personaj, Slujnica, aflată cu o candelă aprinsă în mâini. Nu începuse spectacolul când, din peretele lateral, o placă de lemn înaltă de vreo doi metri, învelită în negru, parte a decorului „îndoliat”, cade pe scenă cu zgomot șocant în tăcerea sălii. O tânără dintre cele instalate pe jos se repede însă și o pune imediat la loc. Ce naiba? îmi zic. Ceasul stă. Decorul se dezmembrează... Dar spectacolul intra deja în linie dreaptă. Mai sfielnic din start, el se dovedește apoi tot mai legat, mai convingător și mai relevant în ce privește caracterele, relația dintre personaje și unele accente ori schimbări de ritm inspirat gândite de regizoare. Asta chiar dacă cele nouă tinere din scenă par la început copleșite de atmosfera auster-funestă a piesei, mai degrabă indusă decât dedusă, până când acele impulsuri de sangvinătate, proprii feminității trezite la viață, le vor conferi fiicelor Bernardei curajul de a o înfrunta pe nefericita și totodată apriga lor mamă.

Dar către sfârșitul spectacolului, din peretele decorului, de pe aceeași placă laterală, cade pe podea cu zgomot strident tabloul defunctului soț al Bernardei. Lumea tresare. O interpretă așază discret tabloul la loc. Mă întorc spre vecinele mele, tinere studente și actrițe, convins că prea se înmulțiseră întâmplările ciudate. „Semn rău!” spun mai curând în șoaptă. Mărturisesc că gândul îmi fugise chiar la... cutremur. Asta cu atât mai mult, cu cât în stânga mea, la doar doi pași, se afla tânăra Ioana Moldovan, critic de teatru și cadru didactic la „Teatrologie”, alături de

care întâmpinasem cutremurul de acum patru ani, tot la teatru, dar în sala din subsol, de la Teatrul „Act”, în timpul Festivalului Național de Teatru al cărui director eram, la excelentul spectacol cu *Forma lucrurilor*, de Neil LaBute, în regia lui Vlad Massaci. Nici n-a apucat gândul ăsta să-mi dea târcoale bine, când podeaua de la Podul B, acum Casa Bernardei Alba, începe să vibreze. Mai tare, și mai tare, cu zgomot amplificat de răsturnarea unor scaune din fundul sălii, de unde câțiva spectatori, înspăimântați, au zbughit-o pe ușă. Gestul lor e urmat și de alți spectatori, nu prea mulți.

Apucăm să strigăm, și eu, și Ioana Moldovan, și Adelaida Zamfira: „Nu-i nimic! A trecut. Puteți continua spectacolul!” Spre cinstea lor, după câteva clipe de stupefacție, în care chipurile eroinelor se albiseră de spaimă, toate fetele din scenă, cele nouă interprete, încurajate și de prezența publicului rămas în sală alături de ele, alături de teatru, și-au continuat jocul lor dăruit, cu și mai multă ardoare. Finalul a fost memorabil. Ca după o premieră antologică. Aplauze peste aplauze. Flori. Câteva interprete plângeau. Lacrimi și pe fețele unor spectatoare. Dar și neliniște în ochii tuturor acelor care, cu celularele pe urechi, nu puteau afla nimic despre cei de acasă.

Mai important mi s-a părut însă faptul că toți cei care ne aflam încă lângă tinele și bravele actrițe învinseserăm teama poate și datorită curajului lor și sentimentului ce le onorează că spectacolul trebuia dus până la capăt. În locul unei tragedii, mă bucur că astăzi pot da aici numele fetelor care au fost cheia de boltă și de izbândă în *Casa Bernardei Alba*, spectacol ce a rezistat cu brio în fața cutremurului și a gesturilor de abandon din partea unor spectatori, fapt poate ușor de înțeles, frica lor nefăcând însă altceva decât să sublinieze și ea conduita actrițelor de pe scenă: Denisa Nicolae, Sânziana Tarta, Georgiana Dumbravă, Ioana Marcoiu, Alexandra Burlacu, Ștefana Manta, Cristina Florea, Ioana Ancea, Alexandra Rădescu.

Nicolae PRELIPCEANU

Teatru în fărâme

Două spectacole din primele zile ale lui aprilie 2009 mi-au sugerat titlul de mai sus, e drept, într-un calc după Ionesco, „Teatru en miettes”, dar am preferat varianta integralmente româniată.

Mai întâi a fost cel de la Teatrul Act, cu **Flori, filme, fete sau băieți**, pe un text de Mimi Brănescu, prost intitulat, însă foarte bine scris, bine regizat de Vlad Massaci, bine jucat de Sorin Poamă, Mirela Oprișor, Andrei Mateiu și Simona Cuciurianu. O poveste contemporană, cu doi băieți și două fete, care cred că se îndrăgostesc câte doi, heterosexual, să precizez, se iau și după aceea se desdrăgostesc și divorțează, reluându-și cu toții viețile dinainte, doi câte doi, băieții prieteni între ei, fetele de asemenea, și declarându-se mulțumiți că au scăpat unii de alții.

Piesa e compusă din tablouri scurte și sugestive, cu dialoguri utilizând – dar fără excesele altor dramaturgi contemporani nouă –, expresiile fruste prin care se exprimă tinerii de azi, precupăările lor accentuat frivole și superficiale, referirile la bani, case, mașini, tipice acestui mediu. Autorul însuși recunoaște că textele sale „Nu conțin mesaje profunde și nici nu-și propun să dezbată teme mari, universale.